

FRISEIL. CEIT MHOR SGEUL
O LOHCARON. 1879.

MS
85

CEIT MHÒR
SGEUL O LOCHCARON.

LEIS AN
URRAMACH T. M. FRISEIL,

Englais Shaor, Yester.

~~~~~
*Badar-theangaichte gu Gàidhlig airson Misi
Taobh-an-Iar Alba.*

GLASGOW:
AIRD & COGHILL, PRINTERS.

MADE IN HONG KONG
1984

P R E F A C E,

I CONSIDER myself called on to mention that while engaged, at the request of the West Coast Mission, in translating the tradition of "Muekle Kate," I came across a Gaelic anonymous version of it, published fifteen years ago at Inverness. I find, on comparing them, that the latter, so far as it goes, looks very like a translation of the former. Consequently I thought it best, as many must have perused the old translation, to follow it very closely, merely making such corrections as were grammatically necessary.

In the old Preface there occurs a slight sketch of Mr. Lachlan's life—the purport of which may, in few sentences, be not inappropriately given here.

The Rev. Lachlan Mackenzie was born in 1754 in Kilmuir Wester, a Parish of Ross-shire. His father, Mr. Donald Mackenzie, a respectable and intelligent man, at that time occupied a farm on the property of Kilcoy.

Mr. Lachlan—the appellation by which he is best known—received the elements of his education in the Parish School of Pettie, whither he was attracted probably because there his mother, Elizabeth Clark, a remarkably clever and well-educated woman, was born and brought up. Josiah-like, he was only eight years when brought under the power of the truth, and when only thirteen was prevailed upon to engage in public prayer. The precise age at which he entered the University of Aberdeen has not been ascertained; but that his progress was very satisfactory is evident from his published English writings, as well as from his being known to have been so conversant with the Hebrew Bible as to use it at family worship.

Before obtaining license he suffered a good deal at the hands of those members of the Presbytery who could not bear his pious life and evangelical doctrines, nor brook his constantly increasing popularity. But the three ministers who led the opposition were within one year removed by death, and the people of Lochcarron were greatly delighted to have Mr. Lachlan ordained their pastor in 1782—a connection terminated only by his death. A brief ministry of only three years intervened between his and that of the famous and faithful Mr. Sage.

Many besides the people of his own parish believed that Mr. Lachlan had some special gift or mode of prophecy, their belief being based on such utterances as the following, and explained by the preacher's nearness of access to the Lord, whose secret is with them that fear Him:—
 “Lohcarron young men, go to your knees this evening, and be earnest at a throne of grace. Great is your need to be so. A great breach is to be made upon you.

There are five young men present here to-day that shall be in eternity before this day six weeks, and none of them above twenty-eight years of age." A native of Easter Ross, who was then a road contractor in Lochcarron, was present that day in the church, and within five weeks of the time mentioned was present at the burials of the young men—three of whom were working for himself. Regarding the Parish of Redcastle when vacant, he predicted the arrival in it of the Gospel, which occurred in the appointment of the eminent Rev. John Kennedy, contrary to all expectation and although another had been fixed upon.

Mr. Lachlan was laid aside from his manifold labours by a stroke of paralysis, fourteen months previous to his death, and could neither rise nor walk without support during the three last months of his life ; but even then his heart was staid upon his God, and his faith firmly fixed within the veil. Being asked by a friend one day as he appeared near the end of his

wilderness journey, how he did, his reply was, "I am taking a faith's look into heaven." At 11 a.m., 20th April, 1819, in the sixty-fifth year of his age, and thirty-seventh of his ministry, he departed this life to receive his reward and be for ever with the Lord.

JOHN KENNEDY.

LYNCHAT, KINGUSSIE,
9th September, 1879.

ROIMH - RÀDH,

BHA an t-ìomradh a leanas air tùs air a sgrìobhadh airson a “Christian Treasury.” Air do’n fhéin-fhiosrachadh shònruichte agus iongantach a tha air a chur sìos ann a bhi anabarrach taitneach do mhòran do chàirdean dlùth na diadhaidheachd, bha e air fhaicinn iomchuidh gu’n rachadh an naigheachd a chur a mach a rìs ann an dòigh ’s am bitheadh i na b’ fharsuinge air a leughadh, agus anns am bitheadh i na b’ fhcumailc na ann an duileagan Paipeir seachduineach. Mu’s an do ghabh mi orm na fìrinnean neo-chumanta so a chur a mach thug mi a cheud aon do na leabh-ragan so fa chomhair peathar agus mac peathar Mhaighstir Lachluinn gu’s am faiceadh iad i. Tha cuimhne glè-mhath aig piuthar Mhaigstir Lachluinn—ged tha i nis fad air aghaidh ann am bliadhnaibh

air na nithe, a tha air an ainmeachadh an so, agus bha i ann an coimhthional Loch-caroin an dearbh-là a shuidhe Ceit Mhòr aig a' bhòrd. Tha cuimhne gle-shoilleir fhathasd aig Banmhaighstir M. air cho ro-shòlaimte agus stòlda 'us a bha 'n sluagh am feadh a bha Mr. L. a' toirt seachad earail ro-dhrùighteach: agus tha i 'radh, ged a bha a ni 'thachair cho neo-chumanta agus gu'm bitheadh a bràthair ceart ann an dol air 'aghaidh mar a rinn e, air 'ughdarras féin, gidheadh gu'n robh e cho iarrtanach aig leithid do dh'àm air na h-uile ni cosmhuil ri neonachas a sheachnadh, 'us gu'n d' iarr 's gu'n d' fhuair e aonta a mhinisteir a bha 'ga chòmhnadh aig an òrdugh, mu's na chuireadh na "elemaidcan" a rìs air a' bhòrd, Tha mac peathar Mhr. L. mar an ceudna a' daingeachadh fìrinnean na h-eachdraidh so a chual e o bhilibh Mhr. L. gle-ghoirid roimh a bhàs.

Air do na dearbhaidhean so a bhi agam air fìrinn nithe a dh' fheudas cuid a shaoilsinn a bu chòir a bhi air an àireamh am measg faoin-sgeulachdan 'tha cràbhaidh

a mhàin ann an coslas, tha mi nis, gun agadh sam bith, ag aontachadh a réir iarrtuis mhòran gu'n rachadh an stòiridh bheag so a chur a mach ann an cruth na's farsuinge 'us na's maireannaich. Agus ann an linn 'sam bheil a leithid do bheachdan faoin 'us aotrum mu thimchioll an ath-arrachaidh mhòir sin—ath-bhreith, 'san uair a tha “dòigh téarnaidh air a dheanamh farasda” cho cumanta am measg nam mòr-chuidcachd, is e mo dhùil dhùrachdach gu'n treòruich na fìrinnean a chuir mi sìos mar so gu h-aithghearr chun glòrachaidh obair an Spioraid bheannaichte sin aig am bheil a mhàin an cumhachd àrd-uachdaranal a's urrainn a choguis a dhùsgadh, an tuigse a shoillseachadh, agus an toil ath-leasachadh agus ath-nuadhachadh.

T. M. FRISEIL.

MANSE SAOR IESTEIR,
Am Magh, 1847.

CEIT M H Ò R.

GED nach eil ainm Mhaighstir Lachluinn Mhic Choinnich, ministear urramaich Loch-caroin, iomraiteach 's an Taobh-deas, tha e ro-chliùiteach an measg Ghaidheal Rois. Anns na ceithir siorramachdan mu thuath, is teare iad an measg luchd-labhairt na Gaelig aig nach 'eil aithne, ann an tomhas àraidh, air Mr. Lachlann mòr mar dhia-dhair urramach agus iongantach; ach ann an crìochaibh Rois-an-iar—am measg nan beannta far an d'rugadh e, an do chaith e a làithean, an do shaothraich 's an do bhàsaich e—tha fàile cùbhraidh 'ainmesan, agus iomradh air a bhriathraibh 'us a ghniomharaibh cudthromach, air an cumail ann am bèd-chuimhne.

Cha 'n eil teagamh 'sam bith agam na'n deanadh neach a bhithcadh làn fhreagarach air a shon e féin a thoirt suas do'n

ghnothuch, le còmhnuidh a ghabhail beagan sheachdainean ann an Sìorramachd Rois, nach bitheadh e comasach air sgeulaibh mi' bh leòir mu 'dhéidhinn 'fhaotunn a dheanadh suas leabhar ro-thaitneach. Do na chuala mi air a bheul-aithris mu Mhr. Lachlann, tha mi tabhairt na leanas air ùghdarras ministear urramaich diadbaidh, nach maireann, a bha an Ros, agus a bha 'na 'fhianuis air na nithe a 's sòruichte a leanas, ach o'n àm sin a bha air a thabhairt gu co-chomunn a bhràthar, chun gairdeachais a dheanamh 'na ghlòir agus comhpàrteachaidh 'na dhuais.

Dlùth do thigh ministear Lochearoin bha seann bhean aingidh a chòmhnuidh, a bha air a meas ciontach do gach peacadh a tha air a thoirmeasg ann an clàraibh an lagha ach mort a mhàin. Do thaobh meudachd a pearsa 's e Ceit Mhòr a thugadh mar ainm oirre. "Bha i 'na boirionnach grànda," mar theireadh Mr. Lachlann, "gun mhaise 'sam bith an sealladh Dhia na dhaoine." Cha'n eil e iongantach a chluinntinn nach deachaidh bean a teisteanais riamh a dh' eaglais, agus

gu'n d' fhairtlich air uile oidheirpean a mhinisteir a h-aomadh gu dol cadhonn còrr uair do thigh Dhé. Bha innleachd an déigh innleachd air am feuchainn, ach gu diomhain; dh' fhàilnich earrailean, deòir, dol tric 'ga scalltuinn agus geur-labhairt gu minic ri' cognis, ann an cridhe 'h-aon a ghluasad a thàinig a réir coltais a dh' ionnsuidh na h-inbhe uambasaich sin mu'm bheil an t-abstol a' labhairt, "a mhuinntir sin a tha gu h-ìomlan air an tabhairt thairis leis an Spiorad, agus do nach 'eil e'n *comas* sgur do pheacadh." Mu dheireadh ghnàthaich Mr. Lachlann innleachd nach b'urraim teachd ach ann an inntinn neo-chumanta mar a bha aige san, agus a tha 'cur fa'r combair dian-iarrtais a' mhinisteir dh'leis gu'm biodh anam neo-bhàsmhor air a thèarnadh.

Bha e 'na chleachdadh am measg nan Gaidheal 's an linn a chaidh seachad a bhi a' cruinneachadh am beul na h-òidheche ann an tighibh a chèile, agus na h-oidhechean fada geambraidh a chur seachad a séinn nan seann òran Gaidhealach, agus ag innseadh d' a chèile seann sgeulachdan na

dùthcha. Cha deachaidh an cleachdadh so fathast as ann an cearnaibh do'n dùthaich, ged a tha e mar a tha a' chuid a's lìonmhoire do sheana chleachdaidhean na Gaidhealtachd a' dol air cùl. Bheireadh na boirionnaich leotha gach té a cuigeal 's a fearsaid, agus bhiodh na fir aig amanaibh a' càradh am bròg no 'deanamh chliabh 'us chreithleag. 'Se ainm a chleachdaidh so "dol air 'chéilidh," agus b' abhaist do Cheit i féin a thoirt da le uile 'dhìchioll seana mhna-céilidh.

Rinn Mr. Lachlann, a bha ro-colach mu chleachdadh feasgair Cheit, agus aig an robh inntinn airson bàrdachd, e féin òran Gaelig anns an robh uile pheacanna follaiseach Cheit air an ainmeachadh 's air an sgiùrsadh cho garbh 's a b'urrainn am fear a rinn an t-òran. Chuir Mr. Lachlann an t-òran so air fònn, agus air cur fios da os 'n-iosal air cuid do'n òigridh d'am b'abhaist dol air chéilidh comhla ri Ceit, ghabh e saothair mhòr 'ga 'ionnsachadh dhoibh, agus dh' iarr e orra iad 'ga shéinn dhi a' cheud chothrom a gheibheadh iad. Bha so 'na h-oidhirp iongantaich, agus feudaidh

cuid a' smuaineachadh gu'n robh i neo-cheadaichte gu anam a chosnadh; gidheadh sboirbhich i. Chaidh na briathran le cumhachd maille ri mòr-ioghnadh dhachaidh gu coguis an t-seana bhoirionnaich, agus air dhoibh teachd o chearnaidh o nach robh sùil sam bith riu dh' fhàg so a bhuille geur agus cuimseach; fhuair an t-saighead alt anns an lùirich, agus air dhi 'bhi air a cur air aghaidh le làimh an Spioraid, chaidh i domhain, domhain a steach 'san t-seann anam sheargta a sheas riamh gu so an aghaidh gach impidh.

Bha agartas Cheit a nis cho anabarrach 's a bha a cruas mi-chùramach roimhe. Bha trioblaid a h-inntinn da-rìreadh uamhasach. Bha aonaranachd fhàsail Lochcaroin ann an co-fhreagarrachd iongantaich r' a faireachduinn. Am measg beannta an fhàsaich uaignich ud, tha an loch o am bheil an sgìreachd air a h-ainmeachadh a' ruith a steach; agus mar a bhriseas fad-thònna a' chuain-an-iar a chladach, agus a shìneas na monaidhean donna air a chùl 'nan aon fhairge neo-chriochnaich do fhraoch, is gann a tha fios aig an fhear-

thuru is cia an làmh air an tionndaidh e airson inntinn cutromachadh o'n t-sealladh thiamhaidh so—a chum a' chuain dhùl- daidh a tha mu choinnimeh gu's am bris beannta gruamach arda an cilein Sgiathan- aich a shealladh, no dh' ionnsuidh nan sléibhteann fàsail a tha 'g éiridh mar thuinn air a chùlaobh, gu dorcha, aonaranach agus lom. Is ann am measg nan ionadan fàsail so a chuir Ceit a nis seachad a' chuid bu mhò d'a h-ùine. Agus carson a chaidh i mach gu ionada sàmhach an fhàsaich? “Dh' iarr i,” mar a rinn Ioseph, “àit anns an guileadh i.” Chluinnteadh àitean fàsail Lochcaroin, re uairean le chéile, a freagairt do mhac talla le guth a caoidh; agus is maith a b'aithne do luchd-còmhnuidh nam bothan aonaranach am measg nam beann, co na bilean o'n robh an sgread chràiteach ud air a fàsgadh; b' ann o bhean chumha chianail nan gleann a thàinig i— Ceit Mhòr a bha roimhe so gle chruaidh. Dh' amhaire i airsan a rinn i lot, agus a nis rinn i caoidh air a shon mar a ni neach caoidh airson aon-ghin mic, agus bha i ann an searbhadas air a shon mar

each ann an searbhadas airson a cheudghin.

Bha deuchainn fhad agus théinteach air a sònruachadh airson na bana-pheacaich phillte. Domhain 'us mar a bha a geur-mhothachadh, cha robh a choltas air gu'n rachadh e idir n'a bu lugha; chaidh seachduinean, mìosan agus eadhon bliadhnachan seachad, ach fathast bha trioblaid a' pheacaich leònta cho geur agus cho ùr 'us a bha i riamh. "Cha do tharruing truaghan riamh anail cosmhuil rithe; dh'fheudadh dòchas a bhi ann do dhream eile, ach O, airson Ceit Mhòir cha robh dòchas!" Bha so da rìreadh iongantach ann an aon a bha eadar ceithir fichead, agus ceithir fichead 's a deich an uair a chaidh a dùsgadh; oir is aitline dhoibh-san aig am bheil a 'bheag 'sam bith do dh' eolas air nàdur an duine, nach eil suidheachadh 'sam bith ann an seadh spioradail cho mi-choltach ri corneach a dh' fhàs sean 's a' pheacadh, aig am bheil a choguis air a dùnadh roimh an fhìrinn, agus aig nach dearg aon-chuid an Soisgeul no an Lagh air aon do bhuaidhaibh anama. Cha lugha na miorbhuil ann an

saoghal nan gràs a dhùisgeas faireach-
 duinnean a tha air an tiormachadh suas
 le aois agus peacadh. Bha cùis Ceit da-
 rìreadh 'na h-aon a bha air leth; bha i “'na
 h-ioghnadh do mhòran”—'na h-ioghnadh
 d'a coimhearsnaich, 'na h-ioghnadh do dh'
 eas-creidmhidh, 'na h-ioghnadh do'n eaglais,
 'na mòr-aobhar ioghnaidh d'a ministear,
 agus os ceann uile 'na h-ioghnadh dhi féin.
 Ach cha do dh' innseadh an gnothuch uile
 fhathast. Am bi iongantais air mo luchd
 leughaidh a chluinntinn gu'n do ghuil i gus
 an robh i cho dall ri cloich? Ach is ann
 mar so a bha, gun lide a chur ris—ghuil i
 air falbh fradharc a sùl. Ceit bhochd!
 Cha ghuil na sùilean gun fhradharc ud
 ni's mò; cha fhreagair mac-talla ni's mò
 do fhuaim cràiteach do chaoidh am measg
 beannta fàsail do dhùthcha; oir shiab Dia
 féin gach deur o d'shùilibh: agus an uair
 a liubhras uaighean uaine Lochcaroin do
 dhuslach beannuichte, gleusaidh tu le ro-
 aoibhneas do ghuth ri clàrsaich Dhé, 'n
 ad sheasamh air an fhairge ghloine sin
 'san ionad anns nach bi pian, no bròn, no

éigheach ni's mò, oir théid na ceud nithe thairis.

Dh' ainmich am ministear urramach, air ùghdarras am bheil mi ag innseadh na naidheachd so, gu'n d' fhuair e cuireadh gu cuideachadh aig Suipeir an Tighearn ann an Lochcaroin, 's an àm an robh Ceit 's an trioblaid a chaidh ainmeachadh. Air dha 'bhi 'g imeachd le Mr. Lachlann 's a' mhonadh, chual e astair uaith acain boirionnaich ann an suidheachadh cràiteach. "Éisd," arsa am ministear coigreach, "an cluinn thu 'n glaodh ud? Ciod a th' ann?" Thuig Mr. Lachlann gu math e;—"Leig leatha," ars' esan, "chosg a' bhean ud iomadh deur dhomhsa; guileadh i air a son féin a nis." Gidheadh riamh o'n àm sin, chum e 'shùil oirre, agus bha e ana-barrach caoimhneil rithe, mar athair ag amharc 'us a' deanamh faire thairis air gach ni a bhuineadh dhi airson tìme agus sìorruidheachd.

Aig àm àraidh air dhi dol do *chitsin* a' mhinisteir, 'us i feitheamh gu còmhradh ris, tha e air innseadh gu'n robh a h-aire

air a tarruing le fuaim linn do thunnagan òga a bha tighinn dlùth dhi far an robh i 'n a suidhe. Gun fhios aice gu'n robh duine 'sam bith 'ga cluinntinn, thòisich am boirionnach bochd dall, ag ràdh,—“O mo thunnagan bochda, is sibh na creutairean sona, sona; cha do cheus sibh-se Slànaighear mar a rinn mise; b' fhèarr do Cheit Mhàir gu'n robh i 'na tunnaig cosmhuil ribh-se; oir, O, an sin cha bhith eadh aon pheacadh aice ri freagradh air a shon—cha bhith eadh peacadh, cha bhith eadh peacadh.” Feudaidh an naidheachd so a bhi suarach le cuid, no theagamh àbhachdach; ach cha 'n 'eil an fhaireachduinn a tha i foillseachadh mar sin; oir is lìonmhor iad na peacaich a chaidh a dhùsgadh aig an robh iartas Ceit dhal, a rachadh gu toileach ann an cruth coin no cloiche, oir an sin,—“Cha bhith eadh peacadh aca ri freagairt air a shon—cha bhith eadh peacadh, cha bhith eadh peacadh.”

Ams an treas bliadhna d'a h-àmhghar bha déigh mhòr aig Mr. Lachlann gu'n suidheadh i aig bòrd an 'Tighearn, agus air

an aobhar sin ghnàthaich e gach uile reusachadh chum a h-aomadh gu cuimhne a chumail air gràdh Chrìosd 'na bhàs. Ach cha b' urrainn ni 'sam bith impidh a' chur oirre gu aontachadh. "'N e ise a rachadh air a h-adhart a dh' ionnsuidh a bhùird naomh sin—ise aig an robh a lànhan suas gu 'guailinibh ann am fuil F'ear-saoraidh! Dheanadh a làthaireachd-sa an t-òrdugh beannaichte a thruailladh, agus bu leòir e gu'n coimhthional uile a shalachadh! Cha suidheadh, cha suidheadh ise gu bràth aig a' bhòrd; cha robh an comanachadh air a son-sa!" Ach bha am ministear gu a rùn fhaotainn air a choimhionadh ann an rathad air nach do sunainich e riamh.

Thàinig an t-Sàbaid, dhlùthaich àm cruinneachaidh, ach bha Ceit cho daingean 'na barail 's a bha i roimhe. Cha'n aithne dhouh-sa an dearbh àit anns an do chruinnich an coimhthional Gaidhealach air Sàbaid a' chomanachaidh ud; ach co-dhiù, mar bu ghnàth, aig a leithid sud do dh' àm chaidh na buird a sgaoileadh (shuidheachadh) anns a' mhachair fhosgailte

am measg beannta fiadhaich Lochcaroin. Am faca riamh neach do mo luchd-leughaidh bòrd na Sacramaid 'ga riarachadh, aig nach do shuidhe ach a mhàin aon chomanaiche? Ach chunnacas leithid so do shealladh air an là ainmeil ud, agus, b'i Ceit bhochd agus Mr. Lachlann a mhàin a bha mu na ghnothach.

Bha na bùird uile air an riarachadh, bha na samhlaidhean air an tabhairt air falbh, phill am ministear do'n bhùth (tent) gu tòiseachadh air an t-searmon co-dhùnaidh; agus bha na h-uile a' fcitheamh ri ceud bhriathraibh an fhir-labhairt an uair a chualas gu h-obann glaodh eudòchais ann an iomal a' choimhthionail—sgread o bhoirionnach ann an cruaidh-chàs, a chualas gu soilleir air feadh a' choimhthionail, agus do'n do fhreagair mac-tallan nan creag mar gu'm b'ann ann an cofhaireachduinn. 'Se guth Ceit Mhòir a bh' ann, leis an do shaoil a nis gu'n robh gach ni seachad—gu'n robh an cothrom cailte agus nach tilleadh e gu bràth tuilleadh. Ghabh an co'-thional iongantais; leum na ceudan air an cosaibh, agus dh'

amhaire iad gu geur a dh' ionnsuidh an ionaid bho'n cual iad an sgread. Ach cha b' e sin do'n mhinistear e; dh' aithnich Mr. Lachlann an guth ud, agus is math a thuig e aobhar a cràidh. Gun fhocal a' ràdh thàinig e mach as a' bhùth, agus chaidh e null air feadh an t-sluaigh gus an d' ràinig e an t-àit; agus air dha Ceit a' ghabhail gu caoimhneil air làimh, threòruich e i am measg a' cho-thionail, a bha fo mhòr-ioghnadh, a dh' ionnsuidh bòrd a' chomanachaidh, agus chuir e i 'na suidhe 'na *h-aonar* aig a' cheann. Dh' àithn e 'n sin na samhlaidhean a bhi air an tabhairt a làthair agus air an cur air a' bhòrd; agus an *sin* shuidh an t-aon chreutair dàll aonarranach ud am measg nam mìltean leatha féin. Bha gach sùil a bha 'san t-sluagh mhòr ud ag amharc le iongantas air an aon bhean-chomanachaidh—ach ise gun fhios gu'n robh iad-sa mar so 'ga h-amharc. O! nach robh agam peann Bhunain no Bhos-toin gus an cuirinn sìos na tròm-fhaireachduinnean domhain sin a bha 'snàmh 'na h-ùchd a bha an impis sgàineadh. Cha d' fhoillsicheadh riamh nithe diomhair a'

chridhe ud ; ach is mi a tha cinnteach, ma tha aon earrann do'n Sgriobtur a's mò tha 'gabhail a steach na chéile an fhair-eachduinn a bha os ceann gach uile faireachduinn 'na h-inntinn aig an àm chudthromach ud, 'san robh leithid do thogail spioradal aice, gur e breithneachadh aoin aig an robh deadh fhios ciod e 'bhi air 'irioslachadh 'san duslach mar a bha Ceit : “ Is ràdh fìor so agus is airidh e air gach aon chor air gabhail ris, gu'n d' thàinig Iosa Crìosd do'n t-saoghal a thèarnadh pheacach D'AM MISE AN CEUD-FHEAR.” —1 Tim. i. 15.

Bha na briathran a ghabh Mr. Lachlann mar stéidh-theagaisg an ìre mhath cho iongantach ris a' chuid eile do na thachair ; b'iad briathran Mhaois ri Pharaoh (Exod. x. 26) : “ Cha 'n fhàgar ionga 'nar déigh ” —co-chòrdadh aithnichte ri brìgh nam briathran : “ Ghléidh mi a' mhuinntir a thug thu dhomh, agus cha do chailleadh a h-aon diubh.” Is duilich leam nach 'eil e 'nam chomas a' bheag 'sam bith do'n t-searmoin iongantaich ud anns an d' fhuair am fear-labhairt saorsa anabarrach

comhraichte, a chur an làthair an leugh-dair. Ach b' e suim an teagaisg, gu'n robh iadsan uile a bha air an tabhairt anns a' chùmhlannt leis an Athair shìorruidh do'n Mhac, cho sàbhailt 'us ged a bhitheadh iad a cheana ann an nèamh, agus nach bitheadh aon anam diubh air a thréigsinn no air fhàgail gu dol a dhìth—"cha bhi, cha bhi fiù Ceit Mhòr!" 'Se bòrd Ceit Mhòr a theirteadh riamh tuilleadh ris an t-seirbhis iongantaich so, agus tha e air aithris gu'n robh cho math ri dà cheud anam air an dùsgadh gu cùram spioradail leis an aon searmon ud, agus gu'n do lean mòran dhiubh air an adhart gu diadhachd dhomhain agus fhìrinnich. B' aithne do'n mhinistear a chaidh ainmeachadh e féin naoinar dhiubh-san a fhuair an ceud mhothachadh air an staid aig seirbhis a' bhùird ud, agus bha iad uile an uair a b' aithne dha-san iad anabarrach cliùiteach san diadhachd. Bha Ceit Mhòr beò mu thrì bliadhna an déigh dhi an ceud cho-manachadh a' ghabhail, a' sealbhachadh "na sìthe sin a chaidh thar gach uile thuigse," agus a làn-fhoillseachadh na h-

uile comhara gu'n robh a caithe-beatha dlùth agus iriosal maille ri Dia.

Tha e air a' ràdh gu'n robh i ro-shona 'dol a dh' ionnsuidh a' bhàis. Ach tha bàs an aingidh gu tric sìochail. Feudaidh nach bi "cuibhrichean 'na bhàs," agus feudaidh càirdean comh-fhulangach 'us coimhearsnaich dhàimheil an teaghlach aonaranach a thogail suas leis a' chomhfhurtachd romhillteach 'us mhearachdach sin gu'n do "bhàsaich e mar uain;" an uair a tha uamhasan sìorruidheachd chailte mar dhe-alanaich a nis a' dèarrsadh a stigh air an anam nach gabh a bhi air a mhcalladh tuilleadh, ged gus a so dh' fhuirich a chlà-chodal marbhtach cho neo-atharraichte agus nach robh e air a dhùsgadh ach le criothnachadh uamhannach an tumaidh dheireannaich ann an sloc gun ghrùnnd a' bhròin.

Air an làimh eile feudaidh am fìor-chriosduidh, cosmhuil ri 'shaimpleir anns an Turus, làn-dearbhadh a' dhòchais a bha

fad aige a chall an àm a chaochlaidh shò-
laimte sin, agus feudaidh an neul a luidh
air a spiorad a' chuairteachadh gus a'
chrìoch. Gidheadh cha dean dòrchadas
uair a' bhàis ach an t-eadar-dhealachadh
ghormhor agus aoibhneach 'fhoillseachadh
ri's ro-shoilleir a tha 'feitheamh air, an
uair a thèid an t-anam làn-shaoirte agus
air a chur fa sgaoil o bhuaidh teagamhan
claoidhteach 'us eagalan a tha sàruchadh
creidimh anmhuinn, a dh' ionnsuidh an
t-subhachais ghlòrmhoir 'tha 'slugadh suas
an anma a' dol a nis laiste le sòlas a stigh
gu sèilbh air òighreachd 'us aoibhneas do-
labhairt a Thighearna.

Co-cheangailte ris an dà chor so feud-
aidh mearachd àit 'fhaighinn. Feudaidh
suaimhneas sàmhach a' pheacaich a bhi air
a ghabhail airson comhara comhfhurtachail
air e 'bhi sàbhailt; an uair a dh' fheudas
an neul dòrch fo'n do bhàsaich am fìor-
chreidmheach dòchas an luchd-bròin a tha
air am fàgail a chrathadh, agus àit a thoirt
do'n bhròn a tha os ceann na h-uile bròn—
bròn gun dòchas. Ach ged a chuala mi
mu thimchioll sìthe fhèallsa agus mu an-

dòchas neo-dhlìgheach cha chuala mi riamh mu dhéidhinn buaidh gun bhònn ann an uair a bhàis. Tha m' fhiosrachadh gu léir agus m' uil'-eolas cho fad an aghaidh so agus gu'm bheil mi a' smuaineachadh gu'm feud sinn breithneachadh gur e bàs buadhach aon chomhara a's dearbhta ann am féin-fhiosrachadh neach air e 'bhi 'gabhail a stigh gu sìorruidheachd do ghlòir. Mar so bha bàs Cheit Mhòir. Cha 'n e mhàin gu'n robh i làn-chinntè 's riaruichte a thaobh a sàbhailteachd shìorruidh, ach ràinig i air an ni sin a bu chòir a bhi 'na aobhar fàrmaid do na h-uile—'làn-dearbhadh a bhi cho cinnteach 'us gu'n a sgar Féin do bhi faighinn àite 'na h-inntinn idir; agus bha i cho mòr air a slugadh suas le glòir Fear-saoraidh 'us eadhon dhi féin gu'n robh i mar neòni; bha Crìosd na h-uile anns na h-uile. B'e glòir Chrìosd a bha aice 'san t-sealladh 'us bha 'ga riaghladh anns na h-uile ni. Bha 'n t-aoibhneas do-labhairt a dh'cònaicheadh dhi 'na mheadhon beothachaidh air a h-anam a bha a nis a' dol dachaidh gu bhi 'cur an céill, le tuilleadh toileachais, cliù an t-Slànaighear a fhuair i.

Agus an nair fadheòidh a thàinig a' ghairm shòlaimte ach shòlasach, agus an uair a bha i nàis 'na seasamh air stàirsnich glòir gun ebrìoch mu's an do ghabh na geata a spiorad saoirte, uile as an t-sealladh, chualas mar a h-oidhirp dheireannach air taobh Chrìosd an glaodh so o a bilibh anmhuinn : “Innisibh, innisibh do mhuintir eile gu'n d' fhuair mise E.”

'Thoiribh aire shònruichte do'n fhacal “*mise*,” agus thugaibh fa'near an “saoghal do bhrìgh” a tha air a thional suas anns na briathraibh deireannach so. Cruinnichibh a stigh anns an aon lide sin ceithir ùrl ead bliadhna 's a deich do pheacachadh, agus ruigidh sibh an sin air a làn-bhrìgh. Innisibh dhoibh gu'n d' fhuair ceann-feadhna nam peacach—a bha air a h-àireamh am measg luchd-misg, neo-ghloine, bristidh Sàbaid, goid 's fanoid, am measg bhreugaire 's an dream a tha 'g ùicheadh Dhé—innisibh dhoibh gu'n d' fhuair *mise*, a bha beò 's na h-uile peacadh, Slànaighear—gu'n d' fhuair *eadhon* mise eolas air gaol Fear-saoraidh. “Is fìor an ràdh so, agus is airidh e air gach

aon chor air gabhail ris, gu'n d' thàinig Iosa Crìosd do'n t-saoghal a thearnadh pheacach d'am mise an ceud-fhear."—1 Tim. i. 15.

A' CHRIOCH.

